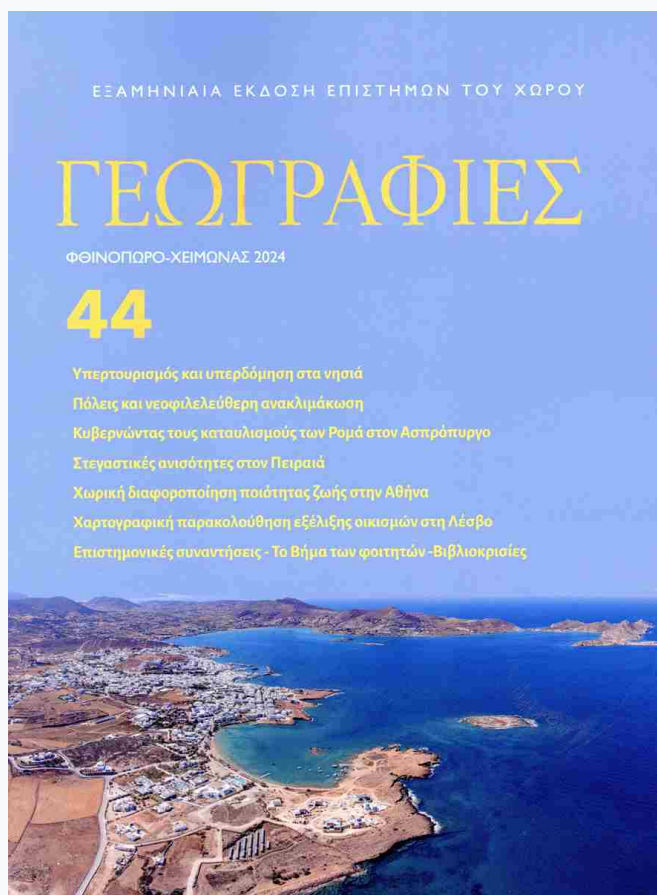

Γεωγραφίες

Γεωγραφίες, Τεύχος 44, 2024

Η Ειρήνη Μίχα γράφει για το βιβλίο της Γαρυφαλλιάς Κατσαβουνίδου "Παιδί, πόλη και σχεδιασμός. Το Spielraum", εκδόσεις Κριτική, Οκτώβριος 2023

Ειρήνη Μίχα

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΕΣ

Η Ειρήνη Μίχα¹ γράφει για το βιβλίο
της Γαρυφαλλιάς Κατσαβουνίδου
Παιδί, πόλη και σχεδιασμός. Το Spielraum
εκδόσεις Κριτική, Οκτώβριος 2023

Η Γαρυφαλλιά Κατσαβουνίδου χρησιμοποιεί τον όρο *Spielraum* (δανεισμένο από μια αναφορά του Michel de Certeau), για να δώσει υπόσταση και ταυτότητα στο τρίπτυχο που την απασχολεί: *Παιδί, πόλη και σχεδιασμός* – ένα χωροκοινωνικό και επιστημονικό πεδίο όχι και τόσο ανεπτυγμένο στον τόπο μας, το οποίο εμπλουτίζει έμπρακτα με τη μελέτη της. Με τον όρο *Spielraum* επιδιώκει να γεφυρώσει το χάσμα μεταξύ θεωρητικών προσεγγίσεων για το παιδί και την πόλη, και της πρακτικής του αρχιτεκτονικού και πολεοδομικού σχεδιασμού.

1. Αναπληρώτρια Καθηγήτρια ΕΜΠ, imicha@arch.ntua.gr

Το *Spielraum* εκφράζει μια επιθυμία ρωγμής στις προσχεδιασμένες και κατευθυνόμενες λειτουργίες και δράσεις παιδιών και ενηλίκων. Ενσαρκώνει έναν χώρο ανοικτό στην ελεύθερη δράση, έναν χώρο που κατοικείται μέσω του παιχνιδιού.

Το βιβλίο της Γαρυφαλλιάς Κατσαβουνίδου βασίζεται κυρίως στη διδακτορική της διατριβή, υλικό το οποίο έχει αναπτύξει περαιτέρω με ερεθίσματα από νεότερες θεωρητικές προσεγγίσεις και έρευνες, παρουσιασμένες σε πρόσφατες επιστημονικές συναντήσεις. Πρόκειται για ένα πολλαπλό εγχειρίδιο που μπορεί να διαβαστεί με ποικίλους τρόπους και με διαφορετικές εστιασείς, επιλέγοντας, όπως αναφέρει εύστοχα η Κυριακή Τσουκαλά στον πρόλογό της, μια από τις διαφορετικές εισόδους του σε αυτό: μπορούμε να εξοικειωθούμε με το πολυφωνικό βιογραφικό περιβάλλον που το πλαισιώνει, να περιηγηθούμε στην ιστορία του παιχνιδιού και της παιδικής ηλικίας, να αναζητήσουμε πολιτικές, προγράμματα και σχεδιασμένους χώρους για παιδιά, να δούμε ιστορικά τη σταδιακή συρρίκνωση στην αυτονομία κινητικότητας των παιδιών, να εξετάσουμε την πόλη ως τόπο πραγμάτωσης των δικαιωμάτων τους, να γνωρίσουμε σύγχρονα παραδείγματα που συγκροτούν την «πόλη του

Spielraum» - την πόλη που δεν περιορίζει τη δράση των παιδιών σε κλειστούς χώρους προδιαγεγραμμένης «παιδικής χαράς», αλλά (συν) διαμορφώνεται από την παρουσία τους και τις παιγνιώδεις πρακτικές όλων μας στους χώρους της.

Δύο είναι τα βασικά συμπεράσματα από τη διδακτορική έρευνα της συγγραφέως: η σημασία του χώρου στην ενηλικίωση των παιδιών και η ανάγκη αλλαγής παραδείγματος στον τρόπο με τον οποίο σχεδιάζουμε τις πόλεις και τις γειτονιές μας με στόχο μια πιο παιδοκεντρική προσέγγιση. Στη βάση αυτών των κατευθύνσεων έχει συγκροτηθεί η δομή του βιβλίου, χωρισμένη σε δυο μεγάλες ενότητες: η πρώτη, που περιλαμβάνει τα κεφάλαια 1-5, εστιάζει σε πολλαπλές θεωρητικές προσεγγίσεις που αφορούν την παιδική ηλικία και το παιχνίδι, ενώ η δεύτερη, τα κεφάλαια 6-9, επικεντρώνεται στη σχέση των παιδιών με τον αστικό χώρο και σε σχεδιαστικά παραδείγματα συμπερίληψής τους σε αυτόν.

Στο πρώτο κεφάλαιο ξεδιπλώνεται η ανάγκη για μια διαφορετική επιστημολογική προσέγγιση της σχέσης των παιδιών με την πόλη και ορίζεται το ερευνητικό θέμα ή, πιο σωστά, το υποκείμενο της έρευνας - το *Spielraum*. Ως μονολεκτικό κύριο όνομα για την περιγραφική

ονομασία «παιδί, παιχνίδι, πόλη», ως συγκρότηση ενός κοινού θεωρητικού τόπου, το Spielraum ταυτίζεται με τις «χαραμάδες», τις «ρωγμές» στην υπάρχουσα τεχνοδομή της πόλης, σε εκείνη που υπαγορεύει σε κάθε τμήμα της μια λειτουργία, ενώ επιβάλλει στους χρήστες της συγκεκριμένες, προγραμματισμένες συμπεριφορές. Στο κεφάλαιο αυτό επεξηγείται, επίσης, η έννοια της πολυφωνικής βιογραφίας, που αποτελεί το αφηγηματικό σχήμα μέσω του οποίου συγκροτείται το περιεχόμενο του βιβλίου. Στη βάση της ερμηνείας που αποκτά η πολυφωνία στη μουσική, ως οργάνωση μιας αρμονικής σύνθεσης, και ακροπατώντας στα αφηγηματικά εδάφη της λογοτεχνίας, η Κατσαβουνίδου επιλέγει να διαφοροποιήσει τη μεθοδολογία της από τις διεπιστημονικές προσεγγίσεις και να ακολουθήσει τη βιογραφία ως αφήγηση πράξεων και βίων συγκεκριμένων ανθρώπων. Έτσι, στα επόμενα κεφάλαια δεν συναντάμε μια ιστορική συνέχεια ή μια συνομιλία διαφορετικών απόψεων και αντιλήψεων, αλλά την παράθεση λόγου (και βίου) που σε άλλα σημεία ερμηνεύει και σε άλλα αφηγείται.

Από το δεύτερο έως το πέμπτο κεφάλαιο, το βιβλίο αφηγείται την ιστορία του παιχνιδιού και της παιδικής ηλικίας. Στο δεύτερο κεφάλαιο καταπιάνεται με τις πρώτες ιστορικά προσεγγίσεις από τη σκοπιά της φιλοσοφίας. Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στις απαρχές της νοηματοδότησης της έννοιας του παιχνιδιού από τους αρχαίους Έλληνες φιλοσόφους, φτάνοντας μέχρι την εμφάνιση της «παιγνιολογίας», με τα έργα των Huizinga και Caillois, καθώς και την κεντρική θέση που έχει το παιχνίδι στη φιλοσοφία του Αξελού και του Gadamer. Μέσα από τις διατυπώσεις των παραπάνω, το παιχνίδι χαρακτηρίζεται από την

ελευθερία συμμετοχής, από τη μη παραγωγικότητα, από το αίσθημα ευθυμίας και ξεγνοιασιάς, ενώ δεν συνδέεται απαραίτητα με την παιδική ηλικία. Μολονότι πρόκειται για μια δραστηριότητα αβίαστη και απρόβλεπτη, το παιχνίδι διέπεται από κανόνες, τους οποίους όμως θέτουν οι ίδιοι οι παίκτες και τους οποίους μπορούν να μεταβάλλουν ακόμα και στη διάρκεια του παιχνιδιού – ίσως γι' αυτό ο de Certeau βλέπει στο παιχνίδι ένα πρότυπο καθοδήγησης για να επανακτησουμε την πόλη. Και όπως εύστοχα επισημαίνει η συγγραφέας κλείνοντας το κεφάλαιο, η παιδική ηλικία, εμπειρία πρωταρχική για το παιχνίδι, δεν αφορά κάποιους «Άλλους», αλλά αντίθετα είναι η μόνη ιδιότητα που μοιραζόμαστε ή μοιραστήκαμε όλοι και όλες – «και άρα το απόλυτα κοινό στοιχείο σε έναν κόσμο θεμελιωμένο στη διαφορά» (σελίδα 57).

Στο τρίτο κεφάλαιο η μελέτη εστιάζει στον παιδαγωγικό λόγο που αναπτύσσεται σταδιακά από τα τέλη του 19ου αιώνα, παράλληλα με τους ρυθμούς της βιομηχανικής επανάστασης και της ραγδαίας αστικοποίησης. Είναι η εποχή που πληθαίνουν οι φωνές για την προστασία των παιδιών από τους κινδύνους της πόλης και της εργασίας σε αυτήν. Μέσα από τις διεκδικήσεις και τα κινήματα της περιόδου μπαίνουν τα θεμέλια για την αναγνώριση των δικαιωμάτων των παιδιών και διαμορφώνεται σταδιακά μια νέα αντίληψη στην εκπαίδευση, όπως εκείνη στη σχολή του Ρέτζιο Εμίλια, όπου η σχέση δασκάλου-παιδιού βασίζεται στον διάλογο, ενώ το παιχνίδι ανάγεται σε σημαντικό εργαλείο της παιδαγωγικής διαδικασίας. Ωστόσο, με την εμφάνιση του αυτοκινήτου στις πόλεις και την ανησυχία που διαμορφώνει η συνεχόμενη αύξηση των

τροχαίων δυστυχημάτων με θύματα παιδιά, την περίοδο αυτή, για την προστασία τους, διαμορφώνονται και οι πρώτες παιδικές χαρές, διαχωρίζοντας έτσι τον χώρο παιχνιδιού από την υπόλοιπη πόλη. Όμως, το παιχνίδι μπορεί να συμβεί οπουδήποτε, αν υπάρχει χώρος – το περιβάλλον της πόλης για τα παιδιά είναι ένα χωρικό συνεχές, εν δυνάμει οικειοποιούμενο.

Το τέταρτο κεφάλαιο αφιερώνεται σε προσεγγίσεις της παιδικής ηλικίας και του παιχνιδιού μέσα από την ψυχολογική θεώρηση. Περιλαμβάνει αναφορές στη σημασία που δίνει η ψυχανάλυση στην ανάγκη των παιδιών να παίζουν, και αναλύσεις του Μεσοπολέμου από την αντιληπτική ψυχολογία, μελέτες όπως του Piaget και του Vygotsky που θέτουν τις βάσεις για την ανάπτυξη στη συνέχεια και της περιβαλλοντικής ψυχολογίας. Με αυτήν την αφετηρία, από τη δεκαετία του 1960, ποικίλες διερευνήσεις αφορούν τη σχέση του παιδιού με τον χώρο, εστιάζοντας σε ζητήματα κλίμακας (βλ. Ward), στον τρόπο με τον οποίον η σωματική και νοητική ανάπτυξη των παιδιών συνδέεται με τον τόπο που μεγαλώνουν (βλ. Tuan), αλλά και στον τρόπο με τον οποίον εκφράζεται η προσωπική, υποκειμενική χωρική αντίληψη από τα πρώτα μας χρόνια – προσεγγίσεις μιας γενιάς γεωγράφων που ανέδειξαν τις χαρτογραφικές ικανότητες των παιδιών σε πολύτιμο ερευνητικό και εκπαιδευτικό εργαλείο με πολλαπλές χρήσεις στη συνέχεια (βλ. μεταξύ άλλων Hart, Moore και Matthews).

Στο πέμπτο κεφάλαιο η μελέτη επικεντρώνεται σε προσεγγίσεις της σχέσης παιδιού και πόλης που προέρχονται από τον επιστημονικό χώρο της κοινωνιολογίας, της γεωγραφίας και των μεταξύ τους συνομιλιών, ιδιαίτερα μέσα από τα πεδία της

Νέας κοινωνιολογίας της παιδικής ηλικίας και τις Γεωγραφίες των παιδιών. Αρχικά, παρουσιάζεται η δουλειά του William Bunge στο Detroit Geographical Expedition and Institute (DGEI), ένα ευρηματικό πανεπιστήμιο δρόμου που έστησε το 1968 (μαζί με την Gwendolyn Warren, τον Robert Ward και άλλους) στην περιοχή Fitzgerald στο κέντρο του Ντιτρόιτ, μετά την εξέγερση του 1967 και την ολέθρια παρέμβαση του ομοσπονδιακού στρατού και της εθνοφυλακής των ΗΠΑ. Σκοπός του DGEI ήταν να οργανωθούν μαθήματα γεωγραφίας για παιδιά και εφήβους της περιοχής και να αναπτυχθούν συμμετοχικές έρευνες πεδίου, μέσα από τις οποίες χαρτογραφήθηκαν χωροκοινωνικές ανισότητες και φυλετικές διακρίσεις που αφορούσαν κυρίως την καθημερινότητα των παιδιών. Με αφετηρία αυτές τις χαρτογραφήσεις, το κεφάλαιο στη συνέχεια εστιάζει στις Γεωγραφίες των παιδιών, στη συγκρότησή τους, τις διαφοροποιήσεις από παλιότερες προσεγγίσεις, τις βασικές αρχές, αλλά και στο έργο που έχει παραχθεί την τελευταία δεκαετία στη χώρα μας, με πολλαπλά εκπαιδευτικά-ερευνητικά εργαστήρια και δημοσιεύσεις.

Το έκτο κεφάλαιο συγκεντρώνει σχέδια και πραγματοποιημένα έργα για τους χώρους παιχνιδιού στην πόλη, που διαφοροποιούνται από τα κυρίαρχα ρεύματα της εποχής τους. Η περιήγηση ξεκινάει από τα τέλη του 19ου αιώνα, οπότε εμφανίζονται και οι πρώτες δημόσιες παιδικές χαρές στη Νέα Υόρκη, και φτάνει μέχρι τους πιο σύγχρονους πειραματισμούς με στόχο την καλλιέργεια της δημιουργικότητας των παιδιών και την ανάπτυξη του παιχνιδιού σε άμεση σχέση με τη φύση. Παρουσιάζονται παιδοκεντρικές αστικές πολιτικές, όπως τα οικιστικά συγκροτήματα της Κόκκινης

Βιέννης (1919-1934), την Κηπούπολη του Radburn στο Νιού Τζέρσεϊ (1929-), τα «Παιδικά Χωριά» της Πεντέλης και της Βούλας του Πάνου Τζελέπη (1935-1937), καθώς και προτάσεις που αναδείχθηκαν μέσα από τα μανιφέστα του μοντερνισμού. Στη δεύτερη περίοδο, μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ξεχωρίζει ο παιχνιδότοπος της Πολυκατοικίας της Μασσαλίας του Le Corbusier (1946-1952), οι παιδικές χαρές στο Άμστερνταμ του Aldo van Eyck (1947-1978), ο παιδικός κήπος του Δημήτρη Πικιώνη στη Φιλοθέη (1961-1964), οι πολλαπλές παραλλαγές του «Παιχνιδοβουνού» (Play Mountain) των Isamu Noguchi & Louis Kahn στη Νέα Υόρκη (1935-1960), και ποικίλες νεότερες προσπάθειες που επιδιώκουν οι χώροι παιχνιδιού να είναι όσο το δυνατόν πιο φυσικοί και ανοικτοί στην ανάπτυξη της φαντασίας των παιδιών.

Το έβδομο κεφάλαιο πραγματεύεται την ασφαλή αυτόνομη κινητικότητα των παιδιών μέσα στις πόλεις, την οποία η Κατσαβουνίδου θεωρεί θεμελιώδη προϋπόθεση για τη βιωσιμότητα των ίδιων των πόλεων. Εστιάζει στην ιστορία του woonerf (δρόμος ήπιας κυκλοφορίας) και του κινήματος «Stop de Kindermoord» (σταματήστε τους φόνους των παιδιών) στις αρχές της δεκαετίας του 1970 στην Ολλανδία ως σημαντικές απόπειρες αμφισβήτησης της κυριαρχίας του αυτοκινήτου, ενώ το κεφάλαιο «κλείνει» με δυο ακόμα παραδείγματα δυναμικής συμμετοχής των παιδιών στη διεκδίκηση ενός πιο φιλικού προς αυτά αστικού περιβάλλοντος: Το πρώτο στην Κουριτίμπα της Βραζιλίας το 1971, όπου η τότε δήμαρχος στρατολόγησε εκατοντάδες παιδιά να εμποδίσουν μια διαδήλωση αυτοκινήτων, καταλαμβάνοντας τον κεντρικό δρόμο της πόλης και επι-

τυγχάνοντας τελικά την πεζοδρόμησή του. Το δεύτερο προέρχεται από τον Δήμο των Τιράνων στην Αλβανία το 2015 και αφορά μια σειρά από πολιτικές για τη δημιουργία χώρων παιχνιδιού με την εμπλοκή των παιδιών σε διάφορα στάδια υλοποίησης. Στη χώρα μας, τα τροχαία ατυχήματα με θύματα (και) παιδιά αυξάνονται διαρκώς δραματικά. Ωστόσο, όπως στοχαστικά επισημαίνει η Κατσαβουνίδου, η ελληνική κοινωνία δεν φαίνεται να έχει τη διάθεση να διεκδικήσει το αυτόνομο, ανακόπτοντας την πρωτοκαθεδρία των αυτοκινήτων στους αστικούς δρόμους.

Στο όγδοο κεφάλαιο, με αφετηρία τη διεθνή Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού (United Nations 1989) και ιδιαίτερους σταθμούς της γενεαλογίας της, επεξεργάζεται τα άρθρα που αφορούν τη σχέση του παιδιού με την πόλη: το δικαίωμα να εκφράζουν τις απόψεις τους και να συμμετέχουν στις αποφάσεις για τους τόπους που ζουν, το δικαίωμα στη συνάθροιση και στη συλλογική διεκδίκηση, το δικαίωμα στο παιχνίδι, τη σχολή και τον πολιτισμό. Σκοπός της είναι η συσχέτιση των παιδιών με τον αστικό σχεδιασμό, η ανάπτυξη πολιτικών και πρακτικών με επίκεντρο τις ανάγκες τους μέσα από συμμετοχικές διαδικασίες. Προς αυτήν την κατεύθυνση στο κεφάλαιο παρουσιάζεται και η έννοια της Φιλικής προς τα Παιδιά Πόλης, που συγκροτήθηκε και προωθείται από τη UNICEF, με αρκετές εκφάνσεις μέχρι σήμερα.

Οι διαφορετικές εκφάνσεις μιας Φιλικής προς τα Παιδιά Πόλης είναι το αντικείμενο του ένατου κεφαλαίου, όπου παρουσιάζονται ορισμένα σύγχρονα παραδείγματα στα οποία η συγγραφέας διακρίνει ποιότητες που προάγουν την ευημερία των παιδιών. Το ζητούμενο εδώ είναι

μια διαφορετική προσέγγιση που να μη διαχωρίζει τα παιδιά και τους χώρους τους, αλλά να οδηγεί στην «πόλη του Spielraum», δηλαδή σε μια πόλη, όπου τα παιδιά θα συνυπάρχουν στους δημόσιους χώρους μαζί με τις άλλες κοινωνικές ομάδες και όπου το παιχνίδι θα μπορεί να συμβεί παντού. Εξάλλου, όπως πολύ εύστοχα διαβάζουμε στη λεζάντα ενός σκίτσου, «θα σχεδίαζε ποτέ κανείς μια παιδική χαρά για ενήλικες» (σελ. 53); Η παιδοκεντρική πρόταση του βιβλίου κλείνει συμπερασματικά με τέσσερις αρχές: 1. *Σχεδιαστική πρακτική ως δημόσια πράξη*, 2. *Ανοικτότητα και συν-σχεδιασμός*, 3. *Σύνδεση, εγγύτητα και πρόσβαση*, 4. *Κάνοντας περισσότερα με λιγότερα*.

Στο τέλος του βιβλίου, στο δέκατο κεφάλαιο, περιλαμβάνεται το τμήμα των «Χαρακτήρων», που αφορά σύντομες βιογραφίες των προσώπων που έχουν επηρεάσει καθοριστικά την παρούσα έρευνα, έχοντας έναν διακριτό, σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη των ιδεών σε σχέση με τα παιδιά και την πόλη.

Το βιβλίο *Παιδί, πόλη και σχεδιασμός*, το *Spielraum* είναι ένα κάλεσμα για τον επαναπροσδιορισμό των προτεραιοτήτων που θέτει ο αστικός και αρχιτεκτονικός σχεδιασμός σε σχέση με την παιδική ηλικία. Υπό αυτήν την έννοια, μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως σύγγραμμα στην εκπαίδευση στα πεδία του σχεδιασμού του χώρου (αρχιτεκτονική, πολεοδομία, τοπίο), αλλά και στους κλάδους της παιδαγωγικής, της ψυχολογίας, της κοινωνιολογίας και της γεωγραφίας, στις επιστημονικές υποπεριοχές που εστιάζουν στη σχέση των παιδιών με την πόλη. Ευρύτερα, ωστόσο, επιχειρεί να ανοίξει μια συζήτηση στη χώρα μας, με διεκδικήσεις και «από τα κάτω», για τη διαμόρφωση ποιοτικών δημόσιων χώρων και την πρό-

σβαση των παιδιών σε αυτούς. Προς αυτήν την κατεύθυνση, και κλείνοντας αυτήν τη βιβλιοκρισία, θεωρώ σκόπιμο να επισημανθεί ο προβληματισμός που αναπτύσσεται τα τελευταία χρόνια για ορισμένες προτεραιότητες στην εφαρμογή της Φιλικής προς τα Παιδιά Πόλης. Όπως εξηγεί η Marguerite Van den Berg¹, διερευνώντας τα αποτελέσματα από την εφαρμογή του προγράμματος «Building blocks for a child-friendly city» στο Ρότερνταμ της Ολλανδίας το 2010, συχνά οι πολιτικές αυτές στοχεύουν στην αστική αναγέννηση περιοχών με την αντικατάσταση μέρους του σημερινού πληθυσμού από πυρηνικές οικογένειες της μεσαίας τάξης. Δηλαδή, με πρόσημα τη δημιουργία πιο ασφαλών και φιλικών χώρων για τα παιδιά, ακολουθείται μια στρατηγική άμεσου εξευγενισμού, την οποία μάλιστα η Van den Berg αποκαλεί «genterfication», για να αναδείξει και τις έμφυλες διαστάσεις της, ενώ τη συνδέει επίσης στην ανάλυσή της με πολιτικές καταστολής που στοχεύουν στους χώρους και στις διεκδικήσεις της νεολαίας. Η συνομιλία διαφορετικών επιστημονικών πεδίων, ακόμα και όταν είναι συγκρουσιακή, θεωρώ ότι μπορεί να διαμορφώσει μια διεπιστημονική ματιά που θα οριοθετεί χωροχρονικά τους καθ' όλα σημαντικούς στόχους αυτού του βιβλίου. Με ζητούμενο τη ζύμωση ποικίλων προσεγγίσεων, με διαφορετικές στοχεύσεις μπορούμε να διαμορφώσουμε ένα πλαίσιο διαλόγου με κοινό σκοπό τη συνύπαρξη στις πόλεις. Εξάλλου, και η παρουσία των παιδιών στους ανοικτούς δημό-

σιους χώρους, πέρα από το «στέκι» της παιδικής χαράς, είναι μια διαδικασία διεκδίκησης και διαπραγματεύσεως μεταξύ θαμώνων διαφορετικών ηλικιών, εθνοτήτων, φύλου, ... μια πρακτική οριοθέτησης και οικειοποίησης χώρου. Σε αυτήν τη χωρική διαπραγμάτευση η εξουσία των αυτοκινήτων είναι σίγουρα σήμερα το πιο σοβαρό επίδικο, μαζί ωστόσο και με άλλους κοινωνικοοικονομικούς συσχετισμούς, όπως, για παράδειγμα, την ανταγωνιστική σχέση του επιχειρηματικού κόσμου: τραπεζοκαθίσματα, ομπρέλες, τέντες και πλαστικά διαχωριστικά, αποδεικνύονται καθημερινά αρκετά εχθρικά και προς το παιχνίδι των παιδιών.

1. Van den Berg, M. (2013). City Children and Genderified Neighbourhoods: The New Generation as Urban Regeneration Strategy, *International Journal of Urban and Regional Research*, 37(2), 523-36.